

A fekete bojtár emlékezete

Sinka István 1897. szeptember 24-én született Nagyszalontán. Onnan indult, ahonnan Arany János, Zilahy Lajos.

1987-ben vettem először Sinka István-kötetet a kezembe, a *Megzendül az erdőt*. Vésztőn kaptam Komáromi Gábortól, aki tanácselnökként megálmodta a település határában a népi írók szoborparkját. Ez a könyv azóta saláta lett, és több vers is dallá formálódott bennem, mint a *Dús András*, az *Ábrányka alszik* vagy a *Semminek hájója*. Kő Pál szobrászművész a pusztai pásztor költő emlékének több alkotást is szentelt, és ő volt a megálmodója is Sinka István egész alakos szobrának Vésztő központjában, ahol minden esztendőben megemlékeznek születésének évfordulójáról. Jelképes helyen áll a „fekete bojtár” szobra, a művelődési ház és az iskola között. Fekete bojtár. Ezt a nevet Kistrábépusztán kapta a gányó lányoktól. Ez szerepel önéletrajzában címében is.

Nagyrabén 2007-ben kopjafát állítottak az emlékére, és kőtábla hirdeti *Alkonyatkor* című szonettjét, amelyben van három sor, amit mi is kérdezhetnénk: „S mondd el én Biharom: volt-e már fiad, / ki annyi könnyel ment itt át a lejtőn, / bölcsődalt dalolva felejtőn?”

Nemcsak róla emlékeznek meg ilyenkor születése napján, hanem arról a közösségről is, amelyikhez tartozott, a népi írókról. Sinka Istvánról két könyvtár van elnevezve Magyarországon, az

A *Kelet Népe* nyomdájának emléktáblája Berettyóújfaluban

egyik a Budapest melletti Csömörön, a másik Berettyóújfaluban. Az előző település azért érdekes, mert itt vásárolt a Magyar Irodalom pártoló Társaság házat és három és fél hold földet 1944-ben a bihari költőnek. Berettyóújfaluban pedig 2005 óta tábla hirdeti a könyvtár falán, hogy itt nyomtatták a *Kelet Népe* első számait, a népi írók jeles orgánumát, amelynek alapító szerkesztője volt. Itt a költő születésének századik évfordulóján vette fel a könyvtár a Sinka István nevet, és ebből az alkalmából tartott itt emlékeztető műsort Galánfi András előadóművész, amelyet

A Magyar Nemzeti Írószövetség képviselői koszorút helyeznek el a vésztői szobor talapzatán 2024. szeptember 24-én

ötször láttam. Egykori tanára, Simon László ajándékozta meg a neves költő *Vád* című kötetével, amelyik sokáig ott pihent a könyvespolcon. Mikor kézbe vette, azon kapta magát, hogy nem tudja letenni. Ebből született a *Bölcsőtől a sírig* című műsora, amellyel több mint harminc éve járja az országot. Galánfi András Csömörön emlékezett meg a fekete bojtárról, én a vésztőiekkel ünnepelem.

Sinkát ötvenöt éve már, hogy karjára vette az idő. Sokszor megpendül bennem egy-egy sora, mint a citera húrja: „Fogyok én, fogy a csillagom, / rossz volt az élet – itthagynom. / Kiket szerettem, lehulltak. / Hattyúvá lett minden emlék. / Sírok. Hattyúim elúsztak. / Szárnyuk soha meg se lebben, / úgy úsznak a végtelenben.”

Kocsis Csaba